

Bài Học 1

*30 Tháng 3 – 5 Tháng 4

Sự Bội Tình và Bội Bạc Thuộc Linh (Sách Ô-sê)

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Ô-sê 1:1-3; Ê-xê-chi-ên 4:1-6; Ô-sê 2:12-18; Ô-sê 4:1-3; Gia-cơ 5:1-7; Khải huyền 14:6-12.

Câu Gốc: “Đoạn ta sẽ gieo nó cho ta trong đất, và sẽ làm sự thương xót cho kẻ chưa được thương xót. Ta sẽ nói cùng những kẻ chưa làm dân ta rằng: Người là dân ta, và nó sẽ trả lời rằng: Ngài là Đức Chúa Trời tôi” (Ô-sê 2:23).

Tư Tưởng Quan Trọng: Dân của Đức Chúa Trời đã bội bạc với Ngài. Nhưng tình yêu Đức Chúa Trời có cho con dân Ngài không bao giờ phai mờ.

Tiên tri Ô-sê làm chức vụ vào lúc cuối của một thời kỳ thịnh vượng trong lịch sử xứ Y-sơ-ra-ên. Lúc đó quốc gia này sắp bị mất vào tay xứ A-si-ri năm 722 T.C. Lúc ấy, dân được chọn của Đức Chúa Trời đã không còn thờ phượng và phụng sự một mình Ngài mà thôi, họ còn thờ lạy cả thần Ba-anh, là một thần của dân ngoại trong xứ Ca-na-an.

Sách Ô-sê là sách đầu của 12 cuốn sách viết bởi các Tiên Tri Nhỏ. Sách này đặt một câu hỏi vào thời kỳ dân Y-sơ-ra-ên bắt đầu sa ngã rằng, Đức Chúa Trời có còn yêu Y-sơ-ra-ên, dân này đã bội bạc và từ bỏ Ngài? Đức Chúa Trời có còn muốn dùng họ cho chủ đích của Ngài, dầu họ đã phạm tội cùng Ngài?

Câu chuyện đời tư của Ô-sê và lời tiên tri của ông dính liền với nhau trong sách ông viết. Nhà tiên tri đã tha thứ người vợ ngoại tình của mình và sẵn lòng mang nàng về lại với mình. Cũng như thế Đức Chúa Trời sẵn lòng tha thứ cho con dân của Ngài.

Chúng ta sẽ học được bài học nào qua kinh nghiệm của Ô-sê và cách mà Đức Chúa Trời đối đãi một dân bất trung với Ngài.

Một Mạng Lệnh Kỳ Dị (Ô-sê 1:2, 3)

Cả ngàn năm, những học sinh nghiên cứu Kinh Thánh vẫn chưa đồng ý với nhau về mạng lệnh mà Đức Chúa Trời đã ban cho Ô-sê trong câu Kinh Thánh này. Họ đã hỏi các câu hỏi như, “Có phải Gô-mê là một nàng kỹ nữ không hay chỉ là một người vợ ngoại tình? Có phải nàng là như vậy trước khi Ô-sê cưới nàng, hay là nàng chỉ bắt đầu ngoại tình sau khi lấy chồng?”

Chúng ta không biết chắc các câu trả lời. Nhưng chúng ta biết chắc một điều rằng Khi Đức Chúa Trời phán cùng Ô-sê, Ngài muốn sự chú ý của dân Y-sơ-ra-ên đổi từ câu chuyện của đời Ô-sê sang qua câu chuyện của tình yêu Chúa có cho họ. Gô-mê là một người nữ Y-sơ-ra-ên. Nên cuộc hôn nhân của nàng với nhà tiên tri nối liền với câu chuyện về giao ước mà Đức Chúa Trời có với Y-sơ-ra-ên.

Có những điểm tương đồng giữa chuyện của Ô-sê và những kinh nghiệm mà Đức Chúa Trời có với Y-sơ-ra-ên. Trên quan điểm người với người, nàng Gô-mê đã bội tình đối với Ô-sê. Trên quan điểm thuộc linh, Y-sơ-ra-ên đã phản bội Đức Chúa Trời. Sự không chung thủy của Gô-mê làm chồng nàng đau đớn. Cũng một thể ấy, Y-sơ-ra-ên thờ lạy thần khác và hình tượng nó làm Đức Chúa Trời đau đớn vô cùng. Ô-sê đau đớn vì trái tim và gia đình tan vỡ. Ông phải cam chịu sự xấu hổ. Càng đau khổ vì sự bội tình của vợ mình bao nhiêu, Ô-sê càng hiểu được niềm đau và sự bức tức của Đức Chúa Trời vì Y-sơ-ra-ên bấy nhiêu.

Đức Chúa Trời thường muốn các tiên tri của Ngài làm một hành động nào đó hơn là chỉ giảng mà thôi. Đọc Ê-sai 20:1-6; Giê-rê-mi 27:1-7; và Ê-xê-chi-ên 4:1-6 và giải thích những hành động của các vị tiên tri bày tỏ cảm xúc của Đức Chúa Trời và hành động của Ngài đối với dân của Ngài?

Bạn làm chứng về Chúa cách nào mà không phải bằng lời nói, mà bằng hành động? Điều gì trong đời bạn tỏ bày rằng bạn là một người tín đồ của Đức Chúa Giê-su?

Sự Ngoại Tình Thuộc Linh (Ô-sê 2:8-13)

Tiên tri Giê-rê-mi so sánh bầy dân bất trung của Đức Chúa Trời là “người đàn bà gian dâm” với nhiều người yêu (Giê-rê-mi 3:1), dầu rằng Đức Chúa Trời đã ban cho dân Ngài tất cả mọi điều mà họ có. Cũng một cách ấy, tiên tri Ê-xê-chi-ên đã gọi những kẻ thờ thần tượng trong Y-sơ-ra-ên là “một người vợ ngoại tình”, là kẻ đã bỏ người chồng thật của mình (Ê-xê-chi-ên 16:32). Vì vậy, Kinh Thánh xem sự thờ tà thần và hình tượng là *sự ngoại tình của đời sống thuộc linh*.

Sách Ô-sê 2:8-13 đã có sự cảnh cáo nào? Làm sao chúng ta, là những tín đồ của niềm tin Cơ Đốc Phục Lâm có thể vấp phạm cùng lỗi lầm ấy?

Các chữ “lúa mì, rượu mới và dầu” cũng đã được nói đến trong về những mùa màng chính của Y-sơ-ra-ên (Phục truyền 7:12-14). Đức Chúa Trời ban cho người ta những mùa màng này là một ân huệ, như Ngài đã hứa với Môi-se rằng Ngài sẽ ban phước cho họ. Nhưng trong thời của Ô-sê, dân của Đức Chúa Trời đã quá sức vô ơn đối với Ngài. Họ quá ham mê những điều của thế gian đến độ họ mang những mùa màng Chúa ban họ để dâng cúng các tà thần. Quả đây cũng là những lời cảnh cáo cho hết thảy chúng ta: chúng ta hãy dùng những ơn phước Chúa cho mình để phụng sự Ngài. Chúng ta không thể nào sử dụng ơn phước Chúa ban mình cách sai lầm cả. “Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các ngươi không thể làm tôi Đức Chúa Trời mà lại làm tôi Ma-môn nữa” (Ma-thi-ơ 6:24).

“Đức Chúa Trời nghĩ gì về việc chúng ta không biết cảm kích các ơn phước Ngài ban? Khi chúng ta dùng những ân huệ Chúa ban cách sai lầm, thì lòng chúng ta đóng kín và tay chúng ta nắm chặt đối với Ngài. Chúa đã ban phước nhân từ cho chúng ta bao năm tháng, và chính Đấng Christ đã ban cả mạng sống Ngài. Đức Chúa Trời cho người ta những tài năng để họ dùng cho công việc Ngài dựng xây vương quốc của Ngài. Nhưng họ đã dùng chúng để tiêu thụ đất ruộng, xây dựng lâu đài làm lòng họ tự kiêu và ích kỷ. Và chẳng bao lâu họ quên Chúa.” – Phỏng trích E. G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, số 7 tháng 12, 1886.

Hãy nghĩ việc dùng những ân tứ Chúa ban bạn để dùng chúng vào những điều ích kỷ hay sai lầm, rất dễ dàng xảy ra. Những cách nào có thể giúp đời sống chúng ta tránh không vấp phạm tội lỗi này?

Một Lời Hứa Cho Sự Phục Hồi (Ô-sê 3:1, 2)

Sứ điệp căn bản nào Đức Chúa Trời có cho dân Ngài trong Ô-sê đoạn 2? Qua đoạn 3 chúng ta thấy Phúc Âm đã được tỏ bày cho họ như thế nào?

Sứ điệp của Ô-sê cho chúng ta thấy một chân lý phi thường về tình yêu vô bờ mà Đức Chúa Trời có cho một dân không xứng đáng nhận lãnh tình yêu ấy.

Phần cuối của đoạn 2 diễn tả một cảnh trạng tốt đẹp hơn. Đức Chúa Trời thúc giục Y-sơ-ra-ên trở về lại với Ngài và yêu thương Ngài như thuở đầu tiên khi họ mới ra khỏi xứ Ê-díp-tô (Ô-sê 2:12-15). Đức Chúa Trời sẽ gọi con cái Ngài bằng những tên mới. Tên mới biểu lộ rằng Ngài đã sẵn sàng quên đi và tha thứ mọi tội lỗi trong quá khứ của

Đức Chúa Trời luôn luôn sẵn sàng để tha tội cho chúng ta không đòi chúng ta phải trả một giá nào. Đức Chúa Trời phải trả giá nào để tha tội cho chúng ta? Bài học này Ô-sê phải trả giá là bao nhiêu? (Ô-sê 3:1, 2).

Trong văn hóa của Y-sơ-ra-ên, làm một người nam thành nhân như Ô-sê chắc chắn được hưởng những quyền lợi đặc biệt. Ô-sê có thể có các địa vị và danh dự trong xã hội. Nhưng danh dự đi kèm theo với nhiều trách nhiệm. Làm một người đàn ông của Y-sơ-ra-ên thời ấy mà phải đi chuộc lại một người vợ lăng loàn thật là một điều nhục nhã. Đã vậy, ông còn phải nhận những đứa con ngoại tình làm con của mình. Làm những điều ấy có thể còn mang lại sự khinh bỉ của người chung quanh đối với Ô-sê.

Nhưng Ô-sê đã chuộc Gô-mê về lại. Đức Chúa Trời cũng làm điều ấy với dân Ngài. Nhưng Ngài phải trả giá chuộc ấy bằng cái chết của Đức Chúa Giê-su trên cây thập tự. Nhìn Thập Giá qua sự hiểu biết này, chúng ta sẽ có một hình ảnh sáng tỏ hơn về cái giá mà Đức Chúa Trời phải trả để chuộc chúng ta ra khỏi sự hủy hoại do tội lỗi gây nên.

Bản Án Nghịch Cùng Y-sơ-ra-ên (Ô-sê 4:1-3)

Hai câu này cho thấy Đức Chúa Trời đã mang một bản án nghịch cùng Y-sơ-ra-ên. Quốc gia được chọn đã bị Đức Chúa Trời xét là đã phạm tội cùng Ngài vì họ đã không giữ trọn giao ước. Chân lý, lòng nhân từ, và sự nhận biết Đức Chúa Trời lẽ ra là những chứng cứ về mối tương quan đặc biệt Y-sơ-ra-ên có với Ngài. Theo Ô-sê 2:18-20, đây là những ân phước mà Đức Chúa Trời đã ban cho dân Ngài khi Ngài thiết lập một giao ước với họ.

Nhưng vì tội lỗi, cuộc sống của Y-sơ-ra-ên đã mất đi những ân phước thiên thượng này. Các tội ác mà Ô-sê đã liệt ra đã mang quốc gia đến một tình trạng xáo trộn vô kỷ luật. Các lãnh đạo tôn giáo, các thầy tế lễ cũng như các nhà tiên tri, của quốc gia phải chịu trách nhiệm về sự sa đọa của Y-sơ-ra-ên. Vì các lãnh đạo không sửa đổi đường lối gian ác và tội lỗi của quốc gia, thì họ phải chịu trách nhiệm trước mặt Đức Chúa Trời.

Một trong những vấn đề mà các bậc lãnh đạo tôn giáo phải đối diện là sự thờ lạy hình tượng và các tà thần. Đây là một tội rất lớn trong thời kỳ Cựu Ước. Đây là tội của sự chối bỏ Đức Chúa Trời trong đời sống của mỗi cá nhân cũng như trong đời sống của toàn quốc gia. Trong xứ đang bị hạn hán thì dân Y-sơ-ra-ên đã cho rằng mưa móc là ân phước đến từ thần Ba-anh, là thần bảo tố. Rồi họ đi ra dựng đền thờ để thờ lạy và cầu khẩn các tà thần bằng những hành động gồm ghiếc.

Đồng thời, đời sống dân gian thì đầy những bất công. Người giàu bóc lột người nghèo đặng lấy của cải nộp cho người A-si-ri là nước ngoại bang (Ô-sê 12:7,8). Quốc gia Y-sơ-ra-ên đã đi dần vào tình trạng vô luật pháp, những loạn và vô kỷ cương.

Đọc Gia-cơ 5:1-7. Những lời này có nói lên cùng một chân lý như sứ mạng của ba thiên sứ trong Khải huyền 14:6-12 không? Dầu giàu hay nghèo, làm sao chúng ta có thể giữ mình tránh khỏi sự hiểm nguy của tiền tài?

Lời Kêu Gọi Hãy Ăn Năn (Giăng 17:3)

“Vả, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Giê-su Christ, là Đấng Cha đã sai đến.”

Tên Ô-sê trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là “Đức Giê-hô-va cứu vớt.” Tên này cũng cùng một gốc giống như các tên Giô-suê, Ê-sai, và cả Giê-su. Tiên tri Ô-sê kêu gọi dân sự hãy từ bỏ con đường của tội lỗi, và trở về cùng Đức Chúa Trời. Trở về họ sẽ tìm được sự an bình và che chở nơi Chúa của họ bởi vì Ngài là Đấng Sáng Tạo và là Đấng Cứu Chuộc. Lý do những sự trừng phạt mà Đức Chúa Trời giáng xuống mà sách Ô-sê nói đến để cảnh cáo cho các tội nhân biết rằng sự sống và sức mạnh của họ là đến từ Đấng mà họ cần phải trở về cùng Ngài. Nên trong giữa những sự đoán phạt, sách Ô-sê nói về sự ăn năn của loài người và sự tha thứ của Đức Chúa Trời.

Tiên tri thúc giục toàn Y-sơ-ra-ên, lúc ấy đang chết dần trong tội lỗi, rằng “bởi vì chúng không biết Ta” (Ô-sê 4:6). Chúng cần phải biết Đức Chúa Trời và sống thuận hòa với các tiêu chuẩn vĩnh cửu của Ngài. Vì không nhìn biết Đức Chúa Trời mà người ta đi đến việc bội nghịch cùng Ngài, và kết quả là họ gánh chịu sự trừng phạt.

Tội lỗi đã làm con người xa cách Đức Chúa Trời. Nhưng, qua sự chết của Đức Chúa Giê-su trên thập giá, Đức Chúa Trời đã dọn sẵn một con đường để chúng ta có thể bước đi theo Ngài. Trên con đường này, mỗi người chúng ta có thể học biết Ngài nhiều hơn cho chính mình.

Cho biết sự khác nhau giữa “biết về Chúa” và “biết Chúa.” Sự khác biệt này được tỏ bày thế nào trong đời sống mỗi ngày của chúng ta? Bạn trả lời thế nào nếu có người hỏi bạn, “Làm sao tôi có thể biết Ngài? Xuất Ê-díp-tô Ký 33:12, 13; Giê-rê-mi 9:23; Đa-ni-ên 11:32, và 1 Giăng 2:4 dạy thế nào về sự “biết Chúa”?

Thứ Sáu

*5 Tháng 4

Nghiên Cứu Bổ Túc: Đọc sách của bà Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets* trang 111. “Ô-sê dùng biểu tượng để bày tỏ cho dân của 10 chi phái Y-sơ-ra-ên biết về chương trình phục hồi mà Đức Chúa Trời có cho mỗi linh hồn thống hối muốn hòa hiệp lại với hội thánh của Ngài nơi trần gian. Ô-sê cũng cho thấy những phước hạnh đã ban cho Y-sơ-ra-ên trong những ngày họ trung thành với Đức Chúa Trời trong Đất Hứa. Đức Giê-hô-va muốn bày tỏ lòng nhân từ của Ngài đối với Y-sơ-ra-ên bằng câu nói, ‘Cho nên ta sẽ tìm cách quyến rũ nó; Nó sẽ đáp lời ta như khi nó còn trẻ, như lúc nó mới ra khỏi Ê-díp-tô.’ (Ô-sê 2:14,15 Bản dịch BTP).” – Phỏng trích Ellen G. White, *Prophets and Kings*, trang 298.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Chúng ta thường nghĩ đến sự thờ thần tượng là quỉ lạy trước các hình tượng. Nhưng sự thờ thần tượng còn có ý nghĩa nào khác nữa?
- 2 Trong lớp, hãy nghiên cứu tường tận hơn về tư tưởng rằng “Biết Chúa có nghĩa là gì?” Nếu bạn nói bạn “biết Chúa”, bạn nói vậy là nghĩa gì? Làm sao bạn có được sự biết này?
- 3 Nhiều tư tưởng gia trong thời Kinh Thánh cho rằng Đức Chúa Trời là Đấng không có tình cảm hay xúc động. Nói như vậy có nghĩa là Đức Chúa Trời không cảm biết sự buồn đau hay vui sướng như loài người. Bạn nghĩ tại sao người ta có tư tưởng này? Và tại sao chúng ta không chấp nhận tư tưởng này?
- 4 Suy nghĩ về sự thật rằng sự cứu rỗi của chúng ta đáng giá rất cao. Chẳng hạn, tại sao Đức Chúa Giê-su phải trả giá ấy bằng cả sự chết của Ngài, chết thay cho chúng ta? Điều này cho thấy chúng ta đáng giá bao nhiêu đối với Đức Chúa Trời?